

Seitsemän lampunjalkaa - Filadelfia

Nyt lukekaamme tänä iltana Herran viesti seurakunnalle Filadelfiassa, Ilmestyskirja 3:ssa, alkaen jakeesta 7: *"Ja Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt. Katso, minä annan sinulle saatanan synagoogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valhettelevat; katso, minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan. Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, ja oman uuden nimeni. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo"*. Jumala siunaa kallisarvoisen Sanansa lukemisen.

Eilisiltana teimme havaintoja seurakunnasta, jolle Herra ei antanut minkäänlaisia kehuja. Ei kiitoksen sanaakaan Sardeelle. Tänä iltana katsomme seurakuntaa, jolle Herra ei anna minkäänlaisia tuomioita. Mutta sille on varoitus. Tänä iltana haluan aloittaa jakeesta 11. "(Katso,) Minä tulen pian". "Katso" tarkoittaa näkemistä, mediumi –aikamuodossa. Se tarkoittaa: "Katso itseäsi varten, ja omaksi eduksesi, tutki tämä totuus". "Minä tulen pian". Seuraavaksi kuuluu se varoitus: "pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi". Tänä iltana aion esittää sydämellenne, ettei tätä varoitusta ollut tarkoitettu kenellekään yksilölle – se on varoitus koko seurakunnalle. Että tuo kruunu onkin se kruunu, joka kuuluu koko seurakunnan ylle. Toiseksi, tämä kruunu ei ole sellainen, jonka saisi menettää tulevaisuudessa, vaan se on kruunu, jonka saattaa menettää nyt. Tämä saattaa yllättää teidät. Annan teille perusteluni: uskon että kruunulla tässä on viittauksensa Leviticuksen kappaleeseen 21, ja jakeeseen 12. Ja jos sallitte ajatuksenne menevän ajassa taaksepäin – ja minä lainaan tuota jaetta – se on viittaus Israelin ylimmäiseen pappiin, ja se käsittelee hänen erilleen asettamistaan. Ja tässä ovat nuo ohjeet: "Älköön hän lähtekö pyhäköstä, ettei hän häpäisisi Jumalansa pyhäkköä, sillä hänessä on hänen Jumalansa voiteluöljyn vihkimys (kruunu). Nyt, mietiskelkääpä sitä hieman. Tuo ylimmäinen pappi erotettiin, hänet pyhitettiin. Ja tuota pyhitystä/vihkimistä kuvataan kruunulla. Itse asiassa se on sama sana jota käytetään nasiirien yhteydessä, 4. Moos. kuudennessa luvussa, jae 7. Koska erottaminen – nasiirin vihkiminen oli samaa laatua; ei papin vaan ylimmäisen papin ja siinä on nämä sanat: "Älköön hän saastuko edes isästänsä tai äidistänsä, veljestänsä tai sisarestansa heidän kuoltuaan, sillä hänen päässään on Jumalalle-vihkiytymisen merkki (kruunu)". Se kuvaa Jumalalle erottamista.

Uskon että yhteys on olemassa, ja että Herra osoittaa, että Filadelfian seurakunta oli erotettu. Mutta tuon kruunun saattoi menettää. Mikäli heidän pyhityksensä tai erottautumisensa oli rikottu, oman tahdon harjoittamisella, uskon sydämessäni, että tässä on se varoitus seurakunnalle. Sallikaa minun palata vähän ajassa taaksepäin. Miksi Herra valitsi Filadelfian? Sana "filadelfia" tarkoittaa veljellistä rakkautta tai rakkautta veljeen. Miksi Hän valitsi Filadelfian ja seurakunnan tuossa kaupungissa? Saattoi olla, että Filadelfiassa oli joitain sellaisia asioita, jotka nostivat sen esiin, kuten nämä: koko kaupungin olemassaolo ylipäänsä, historiallisesti, oli kunnianosoitus veljen rakkaudelle. Kuningas Attalus II rakensi kaupungin muistoksi veljestään, joka antoi henkensä hänen vuokseen, ja tuo uskollisuuden huomio oli aina yhteydessä Filadelfiaan. Eräänä historian faktana, Filadelfia oli viimeinen kaupunki Rooman imperiumissa, joka antautui, kun kaikki muu Roomasta oli jo romahtanut. Tuo kaupunki pysyi uskollisena jopa noina aikoina. Ja vasta sisäiset nujakat ja hajaantumiset pettivät sen niin, että se joutui vihollisen käsiin. Se oli uskollinen loppuun saakka, niin että Filadelfiaa käytettiin synonyymina uskollisuudesta. Monta kertaa sen nimeä oli muutettu välissä olleina vuosisatoina. Mutta se aina palautettiin takaisin Filadelfiaksi muistuttamaan mieleen veli, joka oli antanut henkensä. Mutta oli lisääkin. Jopa pakanakirjallisuudessa Filadelfiaa kutsutaan lähetyksikaupungiksi. Se annettiin siksi, että se sijaitsee maantieteellisesti paikassa, josta avautuu Fryyagian tasanko. Ja se oli yksi hedelmällisimmistä paikoista seudulla. Sille oli tunnusmerkillistä hedelmällisyys. Viini kasvoi siellä. Ja viinin myötä luonnollisesti kukoisti viinikauppa. Mutta olennainen asia oli tämä: se oli aivan kuin avain koko tuohon alueeseen, ja siksi se tuli tunnetuksi avainkaupunkina tai lähetyksikaupunkina. Ja siihen liittyneenä ihmisten mielisissä oli hedelmällisyys. Uskollisuus ja hedelmällisyys – mutta oli jotain muutakin. Juuri se maaperä, joka antoi Filadelfialle sen hedelmällisyyden, oli vulkaanista. Ja se oli alueella, jossa oli paljon maanjäristyksiä. Itse asiassa,

kerran näytti siltä, että maanjäristyksiä oli lähes päivittäin. Ja niin ihmiset tottuivat evakuoimaan rakennuksensa ja pakenemaan kukkuloille. Se oli kaupunki, jolle oli tunnusomaista jonkin määräinen pelko tai pelokkuus. He yksinkertaisesti eivät tieneet, mitä tulevaisuus toisi heille tullessaan. Voitteko nähdä aavistuksen tästä, kun Herra puhuu seurakunnalle ja sanoo: "eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos". Nyt olisi sellaista stabiilisuutta, jota he eivät olleet koskaan aiemmin tunteneet. Pitäkääpä nuo sanat mielessänne kun nyt etenen. Nuo sanat uskollisuus, hedelmällisyys ja pelokkuus – ja havaitsette että niillä on yhteys hengellisiin asioihin. Nyt, sallikaa minun ottaa jälleen pieni tauko. Havaitsette, että näiden seurakuntien tutkimuksessamme, olemme koettaneet napata pilkahduksia profeettallisista pääpiirteistä, joita uskomme Herran antaneen, näissä tämän dispensaation seurakunnissa, jotka ulottuvat Helluntaista tempaukseen asti. Ja olemme jäljittäneet noita vaiheita menneinä iltoina. Jälkiapostolisen ajan, vainon ajan, suosituimmuuden ajan, paavillisuuden ajan, ja sitten eilisiltana, tulimme Rooman jakautumiseen, kun ulos paavillisuudesta tuli protesti, protestanttisuus, ja kaikki se, mikä juonsi juurensa tuosta protestista, vastoin sitä saastutusta, joka oli laajalle levinnyttä paavilaisuudessa. Ja havaitimme, että nyt olemme tulossa lähelle aikakauden loppua. Ja olemme tulossa saarnaamisen aikaan. Aikaan, jolle on tunnusomaista jonkin asteinen elpyminen – ennalleenastettaminen ja herätys. Huomatkaapa, että sanoin "vain jonkinasteinen". Koska Filadelfian seurakuntaa Herra on arvioinut seuraavasti: "tosin on sinun voimasi vähäinen". Ja tässä on Hänen arvionsa koko heidän todistuksestaan juuri tuona aikana.

Nyt, haluamme nähdä tässä herätyksessä kolme huomiota: haluamme nähdä evankelisen huomion – evankelisen herätyksen. Ajatelkaapa, mitä se tuo mukanaan. Että evankeliumin sanoma on jälleen etenemässä, kunnioituksesta Vapahtajaan. Nyt, palatkaapa takaisin protestanttisuuden alkuvuosiin. Ja mitä löydätte? Että siellä ja täällä, herätyksen ja ennalleen asettamisen aikoja. Ja te löydätte tämän: saarnaamista, joka keskittyi Persoonan ympärille. Tuo Persoonaa on Se, joka tuli kirkkaudesta. Hän joka liitti itsensä ihmisyyteen, ja Hebr. 2 kertoo meille, ettei Hän hävennyt kutsua meitä veljikseen. Älkää vain viitatko Herraan Jeesukseen vanhimpana veljenämme – älkää. Se johtaa johonkin todella vaaralliseen. Jos Hän on nähnyt hyväksi liittää itsensä ihmisyyteen, ja kutsua meitä veljikseen, me nöyrrämme sydämemme ihmetyksestä Hänen armonsa edessä, ja me nöyrrämme sydämemme Hänen läsnäolossaan.

Mutta saarnaaminen keskittyneenä Vapahtajaan, joka antoi itsensä ihmisten edestä – siinä on kaikki uskollisuudesta, joka on julistettu evankeliumissa. Palatkaa takaisin Lutheriin ja havaitkaa saarnaaminen. Palatkaa Kalviniin, ja havaitkaa saarnaaminen. Palatkaa Knoxiin, ja havaitkaa saarnaaminen. Palatkaa Wesleyhin, ja havaitkaa saarnaaminen. Palatkaa takaisin kenraali Boothiin ja havaitkaa saarnaaminen. Palatkaa lähempiin aikoihin, Darbyyn ja Kellyyn, ja havaitkaa saarnaaminen. Se alkoi Kristuksen Persoonan korostamisesta kaikessa selkeydessään. Evankeliumin suuret totuudet saavuttamassa ihmisten sydämiä ja pelastamassa heitä. Tässä oli huomio evankelisesta herätyksestä. Se, luonnollisesti, keskittyi Vapahtajaan, ja elämään Hänessä. Se häiritsi Sardeen jähmettynyttä tilaa. Eikö niin? Eikö juuri tämä tuo kuolleita syntisiä elämään? Se on elävä Kristus. Ja ulos kaikesta kristillisyyden muodollisuudesta – ja protestanttisuudesta sen kuolleudessaan – tuo suuri evankelinen ilmoitus toi suuria joukkoja syntisiä Kristukselle – ja siitä me kiitämme.

Mutta on toinenkin huomio: ettei kaikki pysähtynyt siihen. Oli jotain muutakin, niin kuin aina tulee olemaan, jos annat Jumalalle paikkansa. Ei ainoastaan Vapahtaja pelastamaan syntisiä, vaan myös Jumalan Henki ohjaamaan pyhiä. Ei vain Hänen Persoonansa – Kristuksen Persoonaa, vaan Hengen voima. Ja se merkitsi, ettei siellä ollut pelkästään elämää, vaan elämä johti vapauden perustalle, Jumalan Hengen vapaudelle. Katsokaapa nyt hetki, mitä tapahtui. Eikö ole merkillepantavaa, mitä Lutherin oli tehtävä: Lutherin oli jätettävä roomalaiskatolisuus. Mitä Wesleyyn piti tehdä: jättää anglikaanisuus. Mitä Boothin oli tehtävä: jättää metodismi. Mitä Darbyn ja Kellyn sekä muiden aiempien pyhien oli tehtävä: heidän oli jätettävä perustettu järjestelmä, koska Jumalan Henki, työskennellen nyt vapauden kera, Hän osoitti, että yhteydellä elävään Jumalaan heillä oli nyt Hengen vapaus. Älkääkä uskaltako yrittää kontrolloida Jumalan Hengen vaatimuksia, jotka toisivat pyhät vapautteen joka rikkoisi traditionaalisuuden kahleet, jotka eivät perustuneet Kirjoituksille. Siinä voitte nähdä, ette pelkästään evankelista elpymistä, voitte nähdä hengellisen elpymisen. Missä Jumalan Hengellä on vapaus tuoda pyhät, ei vain Vapahtajalle, vaan takaisin Kirjoituksiin koskien heidän kokoontumistaan. Ja olen sanonut ilta toisensa jälkeen: jos jätätte pyhän Kirjoitusten ja Jumalan Hengen kanssa, uskon että jokainen harjoitettu pyhä löytää itsensä kokoontumisesta, joka on järjestäytynyt Uuden testamentin linjoille. Koska vapaus jota siellä voidaan nauttia, on Jumalan Hengen vapautta. Elämä Pojassa, vapaus Hengessä – mutta tiedätkö, on jotain muutakin. Että kun havaitsette evankelisen herätyksen ja hengellisen herätyksen tärkeyden, saatte jotain enemmän. Kun

avaatte Kirjoitukset Hengen valon avatessa sen sivuja, alatte havaita eskatologista herätystä. Se on niiden asioiden elpymistä, jotka olivat olleet hukassa koskien lopun aikojen tapahtumia.

Ja mitä tapahtui? Noista olosuhteista, vakaumuksista – elämän myötä Kristuksessa, Hengen vapaus, Kirjoitusten valo, toi takaisin etualalle lupauksen Hänen paluustaan. Sitten näinä myöhempinä vuosina, niinä vuosina jolloin on ollut evankelista herätystä, sydämemme melkein murtuvat, koska ne näyttävät ohittavan nämä Brittein saaremme nyt. Hengellinen herätys, joka toi pyhät takaisin alistumaan sille, mitä Henki sanoi. Sitten pyhien sydämeen kuin purskahti elpyen tämä kauan unohduksissa ollut totuus, että Hän on palaamassa yläilmoihin. Hän tulee hakemaan pyhänsä, ja Hän tulee kaappaamaan ihmiset joilla on Herran pelko, mutta myös turvallisuus siinä. Että Jeesus on palaamassa takaisin, ja Hän on palaamassa hyvin pian. Ja Hänen paluunsa on yht'äkkinen. Eikä mikään voi seisoa seurakunnan ja Hänen välissään, kun Hän palaa yläilmoihin.

Nyt, laittakaapa nämä asiat yhteen. Ettekö havaitse, että juuri tässä on herätyksen peruselementit. Pojan Persoonaa – se on elämä, Hengen voima – se on vapautta ja Kirjoitusten lupaus, joka tuo valoa pimeään, saattaa meidät näkemään lopun ajan tapahtumat niiden oikeassa perspektiivissä. Ja saattaa meidät nostamaan silmämme nykyisestä, katsomaan yläilmoihin ja tietämään, ettei seurakunnan kohtalona ole Ahdistuksen ajan tuska, vaan se on Vapahtajan riemuvoitto, kutsua kotiin seurakuntansa.

Mutta nyt, näissä olosuhteissa ja näillä vakaumuksin, haluamme katsoa hyvin erityisesti, mitä Herralla on sanottavaa seurakunnalle, jolla on nämä vakaumukset näissä olosuhteissa ja Hänen paluunsa valossa. Ja juuri siksi aloitin jakeesta 11. "Katso", Hän sanoo, "Minä tulen pian". "Pidä, mitä sinulla on". Nyt, pohdiskelkaapa hetki tuota sanaa "on" ja kysykää sydämeltänne: mitä heillä sitten oli? "Tosin on sinun voimasi vähäinen... etkä ole Minun nimeäni kieltänyt". "Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi". Se tarkoittaa, että heidän tulee pitää nuo vakaumukset, vaalia Hänen paluunsa totuutta, jopa olosuhteissa, joissa vihollinen on sinua vastaan. Koska siihen liittyneenä on kruunu, joka asettaa sinut erilleen, joka antaa ilmi, että sinä olet erilainen – erottautuminen ja pyhittyminen, joka on osoitettu tuolla kruunulla.

Nyt, kuunnellaanpa vain, ja nöyrytynein sydämin, niin luotan, Herraa, kun Hän puhuu tälle seurakunnalle. Haluan teidän näkevän, kaikessa täyteydessään, jumalallisen Persoonan, joka on paljastettu. Olen iloinen, että se alkaa juuri näin. Koska aiempänä iltana mainitsin, ettemme – rakkaat pyhät – kokoontunut erityiseen paikkaan. Mainitsin sen ja teen sen uudelleen. Tämä ei ole ylistyksenne paikka. Tämä sali on vain kokoontumisenne paikka. Mutta te ette kokoontunut paikkaan, niin toivon. Emmekä me myöskään kokoontunut jonkin periaatteen ympärille. Sepä vasta olisi kylmää bisnestä kokoontua jonkin periaatteen vuoksi. Vaan me kokoontumme Persoonan tykö. Ja Hän on se, joka on voittanut sydämemme. Ja se on juuri Hän, joka puhuu. Tämä jumalallinen Persoonaa, ja Hän on antanut kolme sanaa, jotka kuvaavat Häntä – sanat jotka värisyttävät sydäntäni. "Näin sanoo Pyhä". Nyt, se puhuu Hänen puhtaudesta. Ja Filadelfiassa, jossa Baccukselle annettiin arvoa – viinin jumalalle – koska viinibisnes toi heille niin paljon vaurautta. Hauskuus, ilonpito ja riettaudet, nuo asiat kulkivat yhdessä, mutta tässä on Yksi, joka puhuu. Se, joka on Pyhä. Ja me nöyryymme ja tunnustamme, että Hän on se, jonka tykö me kokoontumme.

Edustammeko me Häntä uskollisesti? Näkykö tuo pyhyys minun ominaispiirteissäni, vakaumuksessani, keskusteluissani? Älkäämme ikinä unohtako, että me kokoontumme sellaisen tykö, joka on Pyhä. Mutta sitten, katsokaapa toista nimitystä: "Totinen". Tuo sana totinen ei merkitse pelkästään väärän vastakohtaa, vaan paremminkin luotettavaa. Ero on tässä: aiemmissa dispensaatioissa oli esikuvia, varjoja ja tyyppejä. Mutta tässä on sellainen, joka täyttää ne kaikki. Ja nyt meidän ei enää tarvitse pärjätä vain esikuvilla, vaan me olemme tekemisissä todellisen kanssa. Ja tämä on se, joka on asetettu eteen Sinä, joka on oikea ja totinen. Tässä on vastaus ja antityyppi. Tässä on se, joka on kaikkien seremonioiden ja suitsutusten ja aiempien aikojen laulamisten oikea vastine, koska Hänessä me astumme kaikkeen siihen, mikä on todellista. Tämä värisyttää sydäntäni. Hänen puhtautensa, Hänen todellisuutensa – ja katsokaapa tätä: "jolla on Daavidin avain". Se vie minut takaisin Jesaja 22:een. Siellä näemme epäuskollisen kirjurin Sebnan, jolta otetaan avain pois. Ja avain annetaan uskolliselle, Eljakimille. Mutta tässä on se, joka kaiken epäuskollisuuden keskellä, on yksin uskollinen. Tässä on se, jolla nyt yksinomaan on oikeus kantaa avainta – vastakohtana sille, jonka näimme aiempänä iltana, babylonialaisen uskonnon ylipappeudelle, joilla on avaimet, mutta eivät ne Pietarin avaimet. Vaan ne ovat Janneksen, vuoden avajan, avaimet, joka on Nimrodin edustaja. Mutta tässä on se, jolla on Daavidin avaimet. Ja Häneen liittyneenä ei ole pelkästään uskollisuutta, vaan

auktoriteettia. Hän on se, joka kykenee avaamaan niin, ettei kukaan voi sulkea. Ja Hän voi sulkea niin, ettei kukaan pysty avaamaan. Auktoriteetti on Kristuksessa.

Eikö se olekin hyvää sydämelleme? Auktoriteetti kokoontumisessamme, auktoriteetti evankeliumissamme ja auktoriteetti menemisissämme. Koska tuota suurta lähetyksensä Matt. 28:ssa ei ole koskaan kumottu tai muuteltu tai paranneltu. Ja se on yhä tuo sama Yksi, joka sanoo: "Kaikki valta on annettu minulle". Tämä on se, jolla kansansa keskellä on täydellinen auktoriteetti. Hän on se, joka voi ohjata ja hallita ja sanella. Tässä Hän on aitoudessaan, todellisuudessaan ja uskollisuudessaan ja auktoriteetissaan. Se on Kristus. Tämä on se – rakkaat pyhät – tänä iltana, joka värisyttää sydämiämme. Voimmeko laulaa: "Olen kuullut Häntä ja se on vallannut minut kokonaan". Nähdän Hänen kauneutensa rikkaana ja verrattomana. Hän on se, jonka tykö me kokoonnumme. Jumalallinen Persoonaa ilmi saatettuna.

Puhuisiko Hän tänä iltana meidän sydämelleme? Puhuisiko Hän sinulle? Mutta nyt haluan tulla toiseen huomioon. Että seurauksena tälle on jumalallisen voiman havaitseminen. Hän sanoo: "Minä olen avannut sinun eteesi oven". Ja voitte havaita eron: se on seurausta sille, että Hän on avannut tuon oven. Eli tässä on ovi, joka on Herran avaama – eikä kukaan voi sitä sulkea. Syy sille on annettu, miksi tämä ovi pitäisi avata. "Tosin on voimasi vähäinen". Ja toinen syy on tämä: "etkä ole minun nimeäni kieltänyt". Siis kaksi asiaa: Minun sanani – te piditte sen. Minun nimeni – ette kieltäneet sitä. Yksi ikäänkuin positiivinen ja toinen negatiivinen – mutta silti kolikon kaksi puolta. Että tässä on juuri se piste, missä heidän voimansa sijaitsee. Toivoisin saavani tämän lujasti sydämelleni – missä voima sijaitsee, todistukselle.

Veljet ja sisaret, uskon että puhun tänä iltana sydämellenne: tuo voima ei sijaitse suuressa väenpaljouudessa – isoissa joukoissa. Se ei sijaitse siinä sanomassa, jolla koetamme saarnata ja edistää totuutta. Se sijaitsee ihmisissä, ja tämä pitää sisällään myös naiset – se on geneeristä. Se sijaitsee ihmisissä ja heidän asenteessaan tehdä asioita. Sana ja nimi. Tuota sanaa puhun tänä iltana yksinkertaisella tavalla. Tuota sanaa – oletteko lukeneet sitä? Viisaasti, kyllä, olen lukenut. Pohdiskelitteko sitä? No hyvä. Se on se toinen taso. Opiskelitteko sitä? Kolmas. Mutta olennainen asia on se, että tottelitteko sitä?

Tämä kokous saa aikaan, että saarnaaja kohtaa sen tosiasian, että kaikki hengellinen voima – vahvuus täällä riippuu kuuliaisuudestani Jumalan Sanalle. Saattaisitte ajatella, kun joskus puhutte tällä tavoin pyhille, että Jumalalla on melkoinen tehtävä saada heidät tekemään sellaista, joka ei kuulu aivan heidän tärkeimpiin kiinnostuksiinsa. He vastustavat sitä niin paljon ja ovat siitä niin harmissaan – he aivan välittömästi keksivät syitä, jottei heidän tarvitsisi totella sitä. Mutta heti kun havaitsen että voimani – ja ylipäänsä minun siunaukseni lepäävät tuon kuuliaisuuden varassa, se saa aivan toisenlaisen valon. Nyt en olekaan enää harmissani siitä, haluan lukea sitä ja haluan opiskella sitä ja myös harjoittaa sitä, koska tiedän, että Taivas on kiinnostunut tekemisistäni. Ja tässä on se voiman salaisuus.

Olemmeko oppineet tuon läksyn tänä iltana? Ehkä tunnollanne on jokin asia. Että olette kääntyneet pois tuosta Sanasta jo viikkojen, jopa kuukausien tai vuosien ajan. Täna iltana osoitan sormellani, niin uskon, Jumalan Hengen voimasta, joka sanoo, että tuo on juuri se piste, missä voima sijaitsee. Oletteko valmistautuneet kohtaamaan tämän tosiseikan?

Toinen kohta on tämä. "etkä ole minun nimeäni kieltänyt". Filadelfiassa se olisi luultavasti ollut helppoa – kytkeytyä politiikkaan ja kieltää nimi. Kytkeytyä yhteiskuntaan ja kieltää nimi. Kytkeytyä uskontoon ja kieltää nimi. Koska nimi ilmituo Henkilön. Ja tuo nimi, joka on Hänelle annettu, viittaa että meidän tulisi ja meidän täytyykin heijastaa, tuoda näkyviin Kristus, koska on kyseessä nimi Herra Jeesus Kristus. Se ei ole sitä, että laitatte sen rakennuksen katolle. Ei, sitä heijastetaan ja toistetaan niissä ihmisissä, jotka näin todistavat kuuluvansa tuolle Henkilölle, ja se ettette kiellä Hänen nimeään tarkoittaa, että sallitte sen vaatimukset auktoriteetista: ohjata ja sanella ja hallita.

Nimi Johanneksen evankeliumissa on kuin allekirjoitus shekissä. Se on se shekki jota esitän Taivaan pankissa. Saatatte sanoa, että se on avoin shekki. Kyllä! Mutta tuota avointa shekkiä voi käyttää ainoastaan tämän Persoonan kiinnostuksen kohteissa – jonka nimeä se kantaa allekirjoituksena. Ja Herra Jeesus sanoi: "Pyytäkää Isältä minun nimessäni, minun tarkoituksiani varten, minun vaatimuksestani". Älkääkään rakkaat pyhät ajatelko että voisitte heilutella Taivaan pankkia itsekkäillä ajatuksillanne, omaksi eduksenne. Vaan se on Hänen nimensä, joka on shekissä. Se on Hänen

eduksensa, että tuo shekki on jätetty avoimeksi, ja sitä tullaan kunnioittamaan, kun Hänet tunnustetaan. Se on Hänen tarkoituksensa.

Mutta tässä nimi ei olekaan allekirjoitus shekissä. Hänen nimensä on ikäänkuin kyltti "liiketoiminnan" katolla. Kaikki tässä on tunnistettu Häneksi. Kaikki tässä on tarkoitettu todistukseksi Hänestä. Ja pyhille se, että kytkeytyy johonkin tunnustukseen tai politiikkaan tai sosiaalisesti johonkin sellaiseen, joka on Hänen nimeään vastaan, on itse asiassa Hänen kieltämistään.

Tutkitaanpa siksi työmme, tiemme ja maailmamme, sillä tänä iltana olemme katsomassa jumalallista voimaa, joka on tunnistettu. Voimme havaita siinä, että paljon on kristikunnassa olevaa mahtavaa ja voimakasta; alamme nähdä, että on olemassa toisenlainen mittapuu, joka tulee Herrasta itsestään. Jumalallinen voima, joka on tunnistettu. Mutta on kaksi asiaa, jotka ovat seurausta tästä, jakeessa 9. Siinä on vihollinen ja väärä seurakunta. Siinä on vihollinen, ja meille on kerrottu siinä, että itse asiassa heidät tullaan voittamaan. Keitä he ovat? He väittävät olevansa juutalaisia, eivätkä ole. Nämä ovat niitä, jotka väittäisivät olevansa läheisessä tekemisessä Herran kanssa, kansallisesti. Ja he perustaisivat tämän Raamattuun. Ja he väittäisivät, että Poika kuuluisi heille, kuten myös Henki. Mutta Herra osoittaa, että tekemisensä kautta, joka on vastustavaa, yllättäen niinkuin se näyttää tässä olevan, he väittäisivät olevansa veljiä. Mutta teoillaan he julistavat vihollisluonnettaan. Siksi Herra tunnistaa heidät ja sanoo: "Katso, heidät tullaan voittamaan".

Huomaatteko, rakkaat pyhät, että kun pyritte olemaan kuuliaisina Herralle, että kohtaatte vastustusta? Juuri sitä on odotettavissa! Sitä tuli myös Herran omilta veljiltä, Joh. 7:ssa. Sitä tuli Joosefin veljiltä, Genesiksessä. Sitä tuli Jeftan veljiltä, Tuomarien aikaan. Sieltä mistä sitä vähiten odotatte, tulette saamaan katkerinta vastustusta. Herra sanoo: "Nyt, nuo viholliset Minä tulen jahtaamaan aivan moraaliseen tunnistukseensa". Näette tämän: Smyrnassa se oli pakanallisuudesta – juutalaisten nostattamaa pakanavainoa. Mutta tässä se näyttää olevan uskonnollista vihamielisyyttä – niiden nostattamana, joiden tulisi tietää paremmin – tuota pientä seurakuntaa vastaan. Ja Herra sanoi: "Tuo pieni ryhmä, sitä tullaan puolustamaan". Vihollinen on voitettu, ja seurakunta osoitettu oikeaksi. "minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan". Se on yksikössä, joten se koskee koko seurakuntaa.

Oletteko koskaan ajatelleet sitä? Me joskus ajattelemme, mitä seurakunta meille merkitsee. Ja olen painottanut sitä paljon aiempina iltoina. Ja mitä pyhä tulee saamaan raamatullisesta seurakunnasta. Käytöksen, joka tulee olemaan sopusoinnussa sen opetuksen kanssa. Luonteen, joka syntyy sen auktoriteetin voimasta ja niin edelleen. Mutta tulitteko koskaan ajatelleeksi, mitä Herra saa kansaltaan? Jotka yksinkertaisesti haluavat kokoontua Hänen nimessään, hyväksyen Kirjoitukset, ollen kuuliaisat Jumalan Hengelle, ja yksinkertaisesti tunnustaen Hänet. Hän sanoo: "Minä sinua rakastan".

Olen katsonut tuota kohtaa ja ajatellut, että se on jotain aivan erityistä. "Minä sinua rakastan". Ilahduttaa Hänen sydäntään, ei ole ihan pikkuasia. Jumalallinen Persoona ilmituotu, jumalallinen voima tunnistettu. Nyt, tässä on kolmas huomio: jumalallinen suojeleminen toteutunut. Mitä Herra sanoi: "Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin". Mitä he olivat pitäneet? Hänen kärsivällisyytensä sanan. Esitän, että – älkääkään olko dogmaattisia tässä – tällä ei ole mitään tekemistä Hänen maan päällisen kärsivällisyytensä kanssa. Niissä olosuhteissa, jotka vallitsivat Hänen ihmisyytensä aikana, Hänen maallisella tiellään. Esitän, että tämä on tekemisissä Hänen odottamisensa kanssa, valtaistuimella. Ja myös Hän odottaa toiveikkaana ja odotuksin sitä hetkeä, jolloin Hän palaa. Ja kun Hän astuu yläilmoihin, ja Hän sanoi ja esitti Filadelfian seurakunnalle: te saitte häivähdyksen Hänen tulonsa kirkkaudesta ja suuruudesta. Se kertoo sydämelle, että koska se on vallannut sielunne, annan teille lupauksen, ja se on tämä: "pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat". "Maan päällä asuvat" antaa meille johtolangan. Heidät on moraalisesti tunnistettu kuuluvan maahan. Kymmenen kertaa tämä ilmaus sanotaan Ilmestyskirjassa. Ja kymmenen kertaa se tarkoittaa niitä – ei pelkästään sellaisia jotka fyysisesti asuvat maan päällä; mehän kaikki kuulumme siihen joukkoon – jotka ovat tunnustaneet itsensä kuuluvaksi maahan. Mutta niille jotka ovat erillään – ja se on tarkoitettu seurakunnalle – Hän puhuu: "Katso, Minä annan teille lupauksen". Tälle maalle on tulossa ajanjakso, jota Hän kuvaa koetuksen hetkeksi. Henkilökohtaisesti uskon tämän viittaavan Ahdistuksen aikaan, siihen suureen. Tuo Suuri Ahdistus, jonka tiedätte alkavan Danielin 70. viikon puolivälissä, nuo maan historian 3,5 viimeistä vuotta, joka edeltää Herran paluuta – ei yläilmoihin – vaan maan päälle. Ja tuo koetuksen hetki ominaisuuksiltaan liittyy maan päällä asuviin. Ominaispiirteiltään se on testi – se on sanassa koetus. Laitettuna sulatusastiaan ja koeteltuna. Tuo Ahdistus, tuo koetus, tulee koettelemaan –

ei pelkästään Israelia – minkä se tekee, vaan kansakuntaa ja sen kansaa. Ja ulos tuosta koetuksesta on tuleva vain kaksi ryhmää: pelastetut ja pelastumattomat. Mutta Herra, kun Hän puhuu tuosta ajanjaksosta, Hän puhuu ihmisistä, jotka tulevat selviämään siitä. Hän sanoo: "Annan teille lupauksen – Minä pidän teidät poissa siitä, te ette tule joutumaan siihen".

Kuulin herra E. W. Rodgersin monia vuosia sitten sanovan: "Jos Uudessa testamentissa ei olisi mitään muuta kirjoitusta opettamaan – ja siellä on niitä paljon – ettei seurakunta joudu kulkemaan Ahdistuksen lävitse, tämä riittäisi täydellisesti tyydyttämään minun sydämeni". Ja minä ajattelen ja uskon, että tuo on totta. Että Herra on viittaamassa, että tuo ajanjakso tarkoituksessaan – koetella maan päällä asuvia – nyt maan päällä on ryhmä, joka ei joudu kulkemaan tuon ajan lävitse. Ja seuraavassa jakeessa Hän sanoo: "(Katso,) Minä tulen pian".

Kun sovitamme tämän muiden raamatunkohtien kanssa, tiedämme sen olevan totta. Että seurakunta on salaisuus, joka oli kätkeytyneenä Jumalan neuvotteluissa, Uuden testamentin aikoihin asti. Alkoi Helluntaina, tullakseen täydelliseksi tempaukseen mennessä, kun Herra astuu ylilmoihin – Herra itse on laskeutuva alas Taivaasta käskyhuudon kuulussa – tuon suuren komentohuudon. Sitten seuraavat kaksi ilmaisua luonnehtivat tuota huutoa: ylienkelin huudon kuulussa (ei määrättyssä muodossa!). Kirjoituksissa on mainittu vain yksi ylienkele, ja tuo ylienkele liittyy aina kuolemaan ja kuoleman tomuun. Esitän, että ylienkelin ääni määrättyssä muodossa liittyy aina kuolemaan. Mutta, on toinenkin ryhmä, ja tämä viittaa Jumalan pasunaan. Ja se puhuu eläville. Heidän kärsimyksensä ovat ohitse, heidän tehtävänsä on päättynyt, ja Vapahtajan pasunan ääni kaikuu. Haudoista nousevat pyhät ylös ja elävät pyhät hälytetään. On uudelleen kohtaaminen.

Rakkaat pyhät, älkää tehkö tässä mitään erehdystä. Uskon, että Kirjoitukset selkeästi opettavat, että tunnemme kaikki toisemme kirkkaudessa. Me tunnemme epäilyksettä myös kaikki ne, joita emme ole koskaan tunteneetkaan maan päällä. Tuo tunnistaminen tulee olemaan silmänräpäyksessä. Ensinnäkin tunnistaminen ja sitten tempaus – meidän kerätään yhteen heidän kanssaan. Saakoon nuo sanat värisyttää sydäntänne tänä iltana. Herra sanoi: "minä...pelastan sinut koetuksen hetkestä". Te ette joudu siihen. Uskon, että vain ne jotka eivät käsitä seurakunnan olemusta, eivätkä ymmärrä Ahdistuksen ajan luonnetta, voisivat esittää, että seurakunnalla on jotain osuutta Ahdistuksen aikaan. Vapahtaja on tulossa hakemaan omiaan. Tässä on jumalallinen varjeleminen ja siitä saavat pelastuneet nauttia.

Voi, kaikki tämä muistuttaa minua taas siitä pienestä hymnistä, jonka mainitsin aiempaan iltana. Ja tiedättekö, se on nykyään niin monesti sydämelläni. Se, joka sai alkunsa tapahtumasta Amerikan kansalaissodassa, 1864. Kun kenraali Cors oli piiritetty ja valmiina antautumaan – hänen miehensä putoilivat ympäriltä kuin karpäset – silloin, noin 20 mailia tasangon toisella puolella, Kennisaw'n vuorella nähtiin pieni lippu. Ja kun he lukivat tuon viestin – se oli yksinkertainen mutta selvä – "Pitäkää linnoitus, minä olen tulossa. Sherman". Kenraali Sherman oli marssimassa vapauttamaan häntä.

Voi rakkaat pyhät tänä iltana, me voimme nähdä viestin silmissämme: Jeesus on tulossa, Hän on tulossa takaisin. Nuo paineet ja ongelmat ja jopa tuskat, jotka toisinaan taakoittavat seurakunnan todistusta kuin vuoret. Näemme että se joskus aikaansaa myös hajaannusta, häiriöitä ja Jumalan kansan ahdinkoa. Silloin me nostamme silmämme ja kuulemme Vapahtajan sanovan: "(Katso,) Minä tulen pian". "Pidä (se), mitä sinulla on". "Tosin on sinun voimasi vähäinen". "Etkä ole minun nimeäni kieltänyt". "Sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin". Laittakaa nuo kaikki yhteen, ja voitte havaita, että siinä on juuri se, joka asettaa seurakunnan erilleen. Kristuksen Persoona, Hengen voima, Hänen paluunsa lupaus – tuo kaikki käy yhteen antamaan meille turvallisuuden tunteen. Ja absoluuttisen varmuuden tietoisuuden. Jeesus on tulossa uudelleen.

Vielä tämä viimeinen huomio, ja sitten lopetan. Jumalallinen Persoona tunnistettuna; me havaitsimme jumalallisen voiman toteutuneena; jumalallisen varjelun todellisuutena. Ja nyt jumalallinen lupaus uudelleen läpikäytyä, voittajalle. Tässä on kaksi asiaa: siinä on Jumalani temppele ja Jumalani kaupunki. Temppele koskettaa palvontaa ja kaupunki käsittelee työskentelemistä. Toinen on jumalointia ja toinen hallitsemista. Nyt temppeleissä on tämä lupaus: "Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeleihin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos". Eikö se ole upeata. Absoluuttinen turvallisuus – tuo pylväs muistuttaa meitä Jaakinista ja Booaksesta, Salomonin temppele pylväistä. Mutta nyt, mikä tulee vyöttämään koko universumin ylistyksen tulevana päivänä? Pyhät, jotka ovat vahvistuneet kantamaan todistusta Hänelle vaikeana, pimeänä aikana. Se on se

lupaus. Pilari Jumalani temppelissä – ja havaita, että siellä tulee olemaan pyhiä, kytkemässä yhteen koko universumin ylistyksen – pyhiä, joita Hän koulutti hylkäämisensä päivinä. Se värisyttää sydäntä.

Ja ei vain se, mutta on jotain muutakin. On vielä se sana, jonka Hän sanoi: "minä kirjoitan häneen Jumalani nimen", rajatonta suuruutta. Tuo pappi, joka liittyi Baccuksen ylistämiseen, olisi varmaan halunnut Baccuksen nimen kirjoitettavan häneen. Mutta miten surkea asia se on, ja miten hieno asia taas tämä, kun minuun on kirjoitettu Jumalani nimi – ollakseni pylväs liittyneenä ylistykseen, joka tulee jatkumaan iankaikkisuuteen. Ei tarvitse enää koskaan mennä ulos – saada olla kotona ikuisesti.

Veli ja sisar, se ei ole mikään pieni asia olla liitettynä jumalalliseen todistukseen maan päällä. Uskon, että se on eräs suurimmista asioista pelastuksen jälkeen. Tuo erottautuminen Herran nimeen. Olen tullut siihen kohtaan jo vuosien ajan, ehkä nähdäkseni sen vieläkin selvempänä tulevina vuosina, että miten elintärkeä asia se on, ja miten luova asia se on, kun on Kirjoitukset, Henki ja Vapahtaja tekemässä työtään sydämessä.

Sitten toinen huomio on tämä: "ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä...(ja minä kirjoitan häneen) oman uuden nimeni". Nyt ei ole kyseessä universumin ylistys – tämä on universumin työ. Kaupunki – voi, emmekö me kaikki halua olla liittyneet kaupungin nimiin? Te saatte vieraita Lontoosta, New Yorkista – se antaa erityisen statuksen, eikös annakin? Mutta päivänä joka on tulossa – ei mikään vanha kaupunki, sanoi vanha apostoli, vaan nyt kantamaan Jumalani kaupungin nimeä. Olla liittyneenä tuohon todistukseen, voi, sehän olisi korkein arvoasema tärkeimmällekin palvelijalle maailmankaikkeudessa. Ja Jumala kouluttaa Hänen pyhiään juuri nyt. Jumalani kaupungin nimi – näkymätön hallitus. Sitten: oman uuden nimeni – perittyä kirkkautta. Siinä tulee olemaan jotain aivan erityistä, jotain arvokasta, mitä Herra tulee antamaan omilleen.

Rakkaat pyhät, aion lopettaa nyt. "(Katso,) Minä tulen pian". "Pidä, mitä sinulla on". "Ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi". Sitä, joka asettaa meidät erilleen. Erottautuneena, pyhitettynä – kruunu, jonka Jumala asettaa kansansa päähän.

Jumala siunatkoon Sanansa. Rukoilkaamme.

Jim Allen